

Justitiekontorets betänkande

1976/77: 3

med anledning av motion om ändrade bestämmelser om preskription av brott

Motionen

I motionen 1975/76:349 av fru Lindquist (m) hemställs att riksdagen hos regeringen anholder om förslag till ändring av brottsbalkens regler om bortfallande av påföljd – preskription – i enlighet med motionens riktlinjer.

I motiveringen anføres efter uppgifter om gällande rätt följande:

Systemet är föga ändamålsenligt. Domstol är – för att ta ett ytterlighets-exempel – skyldig att efterlysa den som 1962 begick snatteri och inom två år därefter blev delgiven stämning härför. Påträffas han, skall han lagföras och domstolen skall alltså 1976 bestämma en lämplig påföljd för brottet begånget 1962. Uppenbarligen har skälen för en samhällsreaktion mot snattaren sedan länge mist sin bärkraft.

Håller man sig till den kategori brott för vilka straffet aldrig kan överstiga två års fängelse, är det svårt att tänka sig något fall där kraven på ett samhällsingripande består tio, än mindre femton, år efter det att gärningen begicks. Tvärtom kan ett sådant ingripande framstå som inhumant. Vid våra domstolar förekommer då och då att någon döms för gärning som ligger avsevärd tid tillbaka. Det bör beaktas att när någon är efterlyst i mål av denna beskaffenhet, det sällan finns anledning att utgå från att den misstänkte håller sig undan för att undgå påföljd. I allmänhet rör det sig om människor som av helt andra skäl ofta flyttar eller, i fråga om utlänningar, återvänder till hemlandet.

En från moderna kriminalpolitiska utgångspunkter mera tillfredsställande lösning är att behålla de preskriptionsregler som finns i 35 kap. 1 § brottsbalken – 2, 5, 10, 15 och 25 år beroende på brottets svårhetsgrad – men att efter delgivning av åtalet låta delgivningsdagen vara utgångspunkt för beräkning av samma preskriptionstid. En sådan regel skulle också underlätta arbetet för domstolar, åklagare och delgivningsmyndigheter.

Gällande rätt m. m.

Preskription av åtal och ådömd påföljd regleras i 35 kap. brottsbalken (BrB). Reglerna bygger på principen att samhället inte bör ingripa mot brott eller låta verkställa påföljd lång tid efter det att brottet begicks eller lagföring skedde.

Bestämmelserna har i huvudsak samma innehåll som motsvarande bestämmelser i strafflagen, vilka tillkom 1926. Före 1926 preskriberades inte åtal för brott som var belagt med svårare straff än straffarbete i två år. Preskriptionstid för ådömt fängelse eller straffarbete fanns endast vid straff som inte var svårare än straffarbete i två år. För strängare straff fanns således inte någon preskriptionstid.

Brottsbalken innebar i huvudsak formella och redaktionella förändringar av preskriptionsreglerna. År 1971 gjordes vissa sakliga ändringar (se härom nedan). Den nuvarande regleringen innebär i korthet följande.

I 1 §, 3–4 §§ och 6 § finns bestämmelser om åtalspreskription. Termen åtalspreskription är så till vida missvisande som bestämmelserna om sådan preskription inte föreskriver något förbud mot att anställa åtal. Vad som sägs är i stället att påföljd ej får ådömas om den misstänkte inte häktats eller erhållit del av åtal för brottet inom viss tid. Häktning eller delgivning av åtal förhindrar alltså åtalspreskription.

Enligt 1 § gäller följande tider för åtalspreskription vid straff av olika svårhetsgrad:

<i>Preskriptionstid</i>	<i>Straff som kan följa på brottet</i>
2 år	böter eller fängelse i högst 1 år
5 år	fängelse i mer än 1 år men ej över 2 år
10 år	fängelse i mer än 2 år men ej över 8 år
15 år	fängelse på viss tid över 8 år
25 år	fängelse på livstid

I 3 § finns bestämmelser om preskriptionstidens beräkning i vissa fall. 4 § anger utgångspunkten för beräkning av preskriptionstiden. Utgångspunkten är den dag brottet begicks. Förutsatts för ådömande av påföljd att viss verkan av handlingen har inträtt, skall tiden räknas från den dag då sådan verkan inträdde.

I 6 § finns bestämmelser om absoluta preskriptionstider. Reglerna, som anger de yttersta gränserna för domstols möjligheter att ådöma påföljd, får betydelse om preskriptionstiden enligt 1 § avbrutits genom häktning eller delgivning av stämning. Tiderna räknas liksom enligt 4 § i princip från den dag brottet begicks. Följande tider gäller enligt lagrummet vid straff av olika svårhetsgrad:

<i>Absolut preskriptionstid</i>	<i>Straff som kan följa på brottet</i>
5 år	böter
15 år	fängelse ej över två år
30 år	fängelse över två år

Som villkor för den 5-åriga preskriptionstiden vid bötesbrott gäller att åtal för brottet preskriberas enligt huvudregeln i 1 § 1, dvs. efter två år från det brottet begicks. Härigenom lämnas bl. a. vissa brott mot skattebrottslagen utanför regelns tillämpningsområde.

I 7–11 §§ ges bestämmelser om preskription av ådömd påföljd, påföljds-preskription. Utgångspunkt för preskriptionstiden är den dag då domen vann laga kraft.

Ådömda böter bortfaller enligt 7 § efter tre år, om inte ansökan om böternas förvandling dessförinnan har delgetts den bötfällde. Paragrafen reglerar också verkan av den dömdes död. I sådant fall bortfaller böterna utom i vissa

undantagssituationer.

För ådömt fängelse gäller enligt 8 § fem olika preskriptionstider i en stigande skala som har graderats efter det ådömda straffets längd. Preskription hindras genom att straffet börjar verkställas inom preskriptionstiden. Följande uppställning visar preskriptionstiderna för ådömt fängelse.

Preskriptionstid

<i>Preskriptionstid</i>	<i>Ådömt fängelsestraff</i>
5 år	högst 1 år
10 år	mer än 1 år men inte över 4 år
15 år	mer än 4 år men inte över 8 år
20 år	viss tid över 8 år
30 år	livstid

I kapitlets därpå följande två paragrafer finns bestämmelser om preskriptionstidens beräkning vid avbruten verkställighet av fängelse på viss tid (9 §) samt om preskription av ungdomsfängelse och internering (10 §). 11 § slutligen innehåller en hänvisning till lagen om disciplinstraff för krigsmän.

Nordiskt lagstiftningsarbete

Nordiska straffrättskommittén, som har i uppdrag att behandla frågor om enhetlig nordisk lagstiftning på straffrättens område, tog år 1964 upp frågan om preskription. Kommitténs överläggningar resulterade i ett betänkande (NU 1967:15) med förslag till vissa ändringar, syftande till större enhetlighet på området. I betänkandet föreslogs bl. a. upphävande av en bestämmelse om förlängning av preskriptionstiden vid grövre brottslighet (5 §) samt en förkortning av preskriptionstiden för ådömt fängelse (8 §). Förslagen gällde inte bestämmelserna om absoluta preskriptionstider. Detta sammanhänge bl. a. med de betydande rättsolikheterna i fråga om preskriptionsavbrott mellan å ena sidan Danmark, Island och Norge samt å andra sidan Sverige och Finland. Enligt de tre förstnämnda ländernas lagstiftning avbryts preskriptionstiden redan när förundersökning inleds medan i finsk och svensk rätt preskriptionsavbrottet förläggs till ett senare stadium, nämligen häktning eller delgivning av åtal. I dansk och norsk rätt saknas också motsvarighet till bestämmelsen i 35 kap. 6 § BrB. I berörda hänseenden konstaterade kommittén att det inte gick att få en enhetlig lösning.

Kommitténs förslag genomfördes med verkan från den 1 januari 1972 (prop. 1971:114, JuU 1971:26, rskr 295). I samma lagstiftningsärende förkortades, efter förslag av trafikmålskommittén, den absoluta preskriptionstiden för brott, varpå inte kan följa svårare straff än böter, från femton till fem år (6 §).

I propositionen framhöll departementschefen om den nordiska rättsolikheten bl. a. följande:

Vid remissbehandlingen — har några remissinstanser ansett det vara angeläget, att de nordiska länderna närmar sig varandra ytterligare när det gäller straffrättsliga preskriptionsregler. Remissinstanserna har därvid bl. a. pekat på reglerna om preskriptionsavbrott och om tidsfrister för enskilt åtal.

Nordiska straffrättskommitténs överväganden angående den nordiska lagstiftningen om preskription omfattade också andra frågor än dem som har behandlats i det föregående. Bl. a. diskuterades de regler som har berörts av de nyssnämnda remissinstanserna. Någon enighet kunde emellertid inte nås i dessa frågor. Jag är därför inte beredd att nu lägga fram något förslag till ändrad lagstiftning i dessa hänseenden men avser att i annat sammanhang undersöka förutsättningarna för att uppnå ökad nordisk rättslikhet i dessa frågor.

Åtalsrättskommittén

Åtalsrättskommittén har nyligen avgivit betänkandet (SOU 1976:47) Färre brottmål. Betänkandet upptar förslag till ökade möjligheter till åtalsunderlåtelse och förundersökningsbegränsning. Som en konsekvens av dessa förslag föreslås också en vidgning av domstols möjlighet till påföljdseftergift enligt 39 kap. 4 § BrB. Frågan om åtalspreskription behandlas inte i betänkandet.

Vissa av kommitténs förslag är dock av intresse i nu förevarande sammanhang. Bl. a. kan nämnas att enligt kommitténs mening åklagare bör kunna efter ny prövning lägga ned ett åtal, om sådan tidsutdräkt förekommit att bevisläget från åklagarens synpunkt har försämrats och det har blivit allt mindre sannolikt att fällande dom kommer att meddelas (bet. s. 354).

Remissyttranden

Utskottet har inhämtat yttranden över motionen från riksåklagaren, Svea hovrätt, brottsförebyggande rådet, Sveriges domareförbund och Sveriges advokatsamfund.

Advokatsamfundet tillstyrker bifall till motionen, medan riksåklagaren och brottsförebyggande rådet avstyrker bifall till densamma. Svea hovrätt och Domareförbundet tillstyrker att frågor om åtalspreskription utreds.

Svea hovrätt framhåller att det från såväl kriminalpolitiska som praktiska synpunkter är uppenbart otillfredsställande att brottmål avgörs först mycket lång tid efter det att brottet begåtts. Problemet med "gamla brottmål" är enligt hovrätten ingalunda nytt eller okänt. Det aktualiserades bl. a. år 1972 av Stockholms tingsrätt som i framställning den 18 augusti 1972 till justitieministern hemställde att departementet skulle utreda lämpligheten av att, till motverkande av uppkomsten av gamla mål, dels utöka möjligheterna för åklagaren att lägga ned åtal, dels förkorta preskriptionstiderna enligt 35 kap. 6 § BrB.

Hovrätten redovisar därefter hovrättens yttrande över tingsrättens fram-

ställning. I yttrandet anför bl. a.:

Hovrätten delar tingsrättens synpunkter beträffande behovet att motverka uppkomsten av gamla brottmål. De av tingsrätten härvidlag föreslagna åtgärderna förefaller välmotiverade. --- I viss utsträckning synes åtgärderna kunna genomföras inom ramen för nu gällande lagstiftning. I dylika fall torde det närmast ankomma på riksåklagaren att överväga om nya eller ändrade anvisningar till ledning för åklagarna är påkallade. I den mån tingsrättens förslag skulle anses kräva ny lagstiftning, föreslår hovrätten att förslaget görs till föremål för ytterligare utredning.

Hovrätten anför vidare att justitieministern sedermera har överlämnat tingsrättens framställning och hovrättens yttrande till åtalsrättskommittén för övervägande samt att kommittén enligt direktiven inte har uppdrag att utreda frågor om åtalspreskription.

Avslutningsvis uttalar hovrätten att i den mån åtalsrättskommittén inte tar upp berörda spörsmål hovrätten tillstyrker att de utreds i lämpligt sammanhang. En sådan utredning bör enligt hovrätten ske i nordiskt samarbete.

Domareförbundet finner i likhet med motionären att de nuvarande reglerna i 35 kap. 6 § BrB om absoluta preskriptionstider i vissa fall kan leda till resultat som ter sig stötande. De medför också enligt förbundet att domstolar, åklagar- och polismyndigheter får ägna arbete åt mål, där intresset av en lagföring icke står i proportion till detta arbete. Såväl kriminalpolitiska som processekonomiska skäl talar således enligt förbundet med styrka för att angivna regler omarbetas. Förbundet framhåller samtidigt att motionärens förslag kan föranleda vissa komplikationer, då det gäller brott med kortaste eller längsta preskriptionstid. Frågan synes därför enligt förbundet närmare böra utredas.

Advokatsamfundet tillstyrker bifall till motionen utan motivering.

Riksåklagaren (RÅ) erinrar inledningsvis om att bestämmelserna i 35 kap. BrB har översatts genom lagstiftning 1971 och att därvid behovet av nordisk rättslikhet på detta område kraftigt underströks. Denna synpunkt är enligt RÅ alltså av väsentlig betydelse och bör därför i första hand beaktas.

Frånsett detta spörsmål medger RÅ att motionen är välgrundad från sina utgångspunkter, dvs. att ur kriminalpolitisk synvinkel skälen för en samhällsreaktion, när lång tid förflutit från brottet, mist sin bärkraft och att ett sådant ingripande kan te sig inhumant. Praktiska skäl talar emellertid enligt RÅ:s erfarenheter inte för en lagändring. Det är enligt RÅ möjligt att några få fall kan framstå som besvärande för domstolar och åklagare. Emellertid har dessa myndigheter åtskilliga möjligheter att komma till rätta med problemet. RÅ nämner härvidlag att domstolen kan använda exceptionella delgivningsåtgärder och har utrymme för lämpligt påföljdsval eller eftergift av påföljd samt att åklagaren har betydande möjligheter att meddela åtalsunderlåtelse eller avskriva målet p. g. a. bevissvårigheter. Dessutom måste enligt RÅ beaktas att möjligheterna till lagföring i annat land vidgats

och alltmer kommer till användning samt att en mildring av strafflatituderna för vissa brott möjligen kan förväntas. På grund av det anförda avstyrker RÅ bifall till motionen.

Brottsförebyggande rådet (BRÅ) framhåller att preskriptionsreglerna i BrB är anknutna till brottens straffskalor och därmed till det officiella uttrycket för straffvärde. Ju grövre ett brott är, desto längre tid efter det att brottet begicks kan det bestraffas. Detta är enligt BRÅ en rimlig huvudregel. Dock, framhåller BRÅ vidare, medför gällande bestämmelser att ett brott med lågt straffvärde – om stämning delgivits den misstänkte inom viss kortare tid – kan bestraffas mycket lång tid efter det att det begåtts. Detta leder ibland till otillfredsställande följder. BRÅ säger sig därför dela motionärens uppfattning att preskriptionstiderna enligt 35 kap. 6 § BrB i många fall blir alltför onyanserade och långa och att intresset av att utdöma påföljd för ett brott ibland kan ha fallit bort långt innan preskriptionstiden gått till ända. Även domstolarna ger enligt BRÅ ibland uttryck för samma inställning genom att mildra straffet med hänvisning till att lång tid förflutit från brottet. Lagligt stöd för en sådan ståndpunkt har ansetts ges av 33 kap. 4 § 2 st. BrB.

Enligt BRÅ kan man utgå från att det på grund av reglerna i 35 kap. 6 § emellanåt förekommer mycket gamla mål i domstolarna. Det är också sannolikt att de gamla målen – särskilt när det gäller ansträngningarna att anträffa den tilltalade – ofta kräver mer arbete för att kunna avgöras än de färskare. Det är också enligt BRÅ mindre tilltalande att domstolarna ibland är tvungna att mäta ut ett mer eller mindre kännbart straff för brott som begåtts för mycket lång tid sedan. Mot denna bakgrund kan det enligt BRÅ se sig motiverat att ändra 35 kap. 6 § i den riktning motionären föreslår, men i så fall borde man enligt BRÅ även se över de andra preskriptionstider som återfinns i samma kapitel.

BRÅ säger sig inte kunna överblicka i vad mån de rättsvårdande myndigheternas arbetsbörda skulle minska om motionärens önskemål tillgodosågs. Såvitt BRÅ har sig bekant har emellertid de nu gällande reglerna inte medfört några mer omfattande problem vare sig i detta eller andra avseenden. Till detta kommer enligt BRÅ att brottsbalkens bestämmelser om preskription har nära samband med en rad andra frågor. Det framstår mot den bakgrunden som opåkallat att nu företa en så begränsad ändring i brottsbalken som motionären föreslår. Det är, framhåller BRÅ, lämpligare att koppla samman en eventuell förändring av preskriptionsreglerna med andra frågor av större principiell betydelse.

Rörande detta samband med andra frågor anför BRÅ följande:

En sådan fråga är om man i svensk rätt borde införa allmänna straffmättningsregler. Förslag till sådana är för närvarande under behandling i den finska riksdagen. Bestämmelser om straffmätning skulle kunna innehålla en uttrycklig regel om att straffet kan sättas ner eller t. o. m. efterges om brottet begåtts lång tid före lagföringen. BRÅs pågående översyn av

brottsbalkens påföljdssystem, vilken beräknas vara avslutad till hösten 1977, bör kunna ge viss bakgrund till sådana överväganden. Det kan också finnas anledning att se över preskriptionsreglerna inom ramen för den utredning om förmögenhetsbrotten som nyligen beslutats, eftersom man kan förmoda att utredningen kommer att föreslå väsentliga ändringar i straffskalorna för dessa brott. Vid en översyn av preskriptionsreglerna bör man heller inte försumma att ta ställning till om inte fler undantag från brottsbalkens regler om preskription borde göras inom specialstraffrätten.

Preskriptionsreglerna har vidare ett nära samband med handläggnings-tiderna inom rättsväsendet över huvud taget. Ju kortare dessa är, desto mindre hänsyn behöver tas till sådana faktorer vid utformningen av preskriptionsbestämmelserna. Det är av väsentligt intresse att nedbringa handläggnings-tiderna hos polis, åklagare och domstol. Detta bör kunna bli en angelägen uppgift för den av justitieministern aviserade utredningen om en översyn av rättegångsbalken.

En annan fråga med anknytning till preskriptionsreglerna är åklagarens möjligheter att underlåta åtal och att disponera över ett redan väckt åtal i fall då brottet ligger långt tillbaka i tiden. Möjligheterna att lägga ner ett åtal på denna grund är begränsade. Enligt vad BRÅ inhämtat tas detta upp i åtalsrättskommitténs inom kort väntade förslag.

Trots sympati med motionärens syften avstyrker BRÅ sammanfattningsvis att preskriptionsreglerna görs till föremål för särskild översyn. Det framstår enligt BRÅ som mer ändamålsenligt att överväga förändringar av dem i andra sammanhang.

För det fall att riksdagen skulle bifalla motionen framhåller BRÅ följande:

Det är mycket viktigt att lagregler är enkla och lättfattliga. Det är därför att föredra att utgångspunkten för beräkning av preskriptionstid är densamma oavsett om delgivning av stämning skett eller inte. Det finns heller knappast sakliga skäl för att laborera med mer än en utgångspunkt i detta sammanhang, utan det är naturligt att endast tillmäta tidpunkten för brottet betydelse. BRÅ vill således under alla omständigheter avstyrka motionärens förslag om att tidpunkten för delgivning av stämning görs till utgångspunkt för en ny preskriptionstid, något som för övrigt i vissa fall skulle kunna leda till längre preskriptionstider än de som nu gäller. Nuvarande reglers principiella lösning bör i stället bibehållas.

Avslutningsvis påpekar BRÅ att en eventuell översyn av preskriptionsbestämmelserna bör ske inom ramen för nordiskt samarbete så att största möjliga överensstämmelse i detta avseende uppnås med våra grannländer.

Utskottet

Enligt brottsbalkens regler om s. k. åtalspreskription får påföljd inte ådömas om den misstänkte inte häktats eller erhållit del av åtal för brottet inom viss tid. Tiderna, som i princip räknas från brottets begående, varierar, beroende på brottets svårhetsgrad, mellan 2 och 25 år. För t. ex. snatteri är preskriptionstiden 2 år, för stöld 5 år och för grov stöld 10 år.

Brottsbalken upptar också bestämmelser om s. k. absoluta preskriptions-

tider, vilka anger de yttersta gränserna för domstols möjligheter att ådöma påföljd. Dessa tider får betydelse om de ovan angivna preskriptionstiderna avbryts genom häktning eller delgivning av stämning. Även de räknas i princip från brottets begående. Tiderna är fem år om svårare straff än böter inte kan följa på brottet, femton år om motsvarande maximum är fängelse två år (det gäller t. ex. snatteri och stöld) och 30 år i övriga fall.

I motionen anförts att de långa absoluta preskriptionstiderna är otillfredsställande från kriminalpolitiska synpunkter. Motionären säger sig ha svårt att tänka sig t. ex. ett 'snatteri- eller stöldfall, där kravet på ett samhälls-ingripande består 15 år efter det att gärningen begicks. Tvärtom, anser hon, kan ett sådant ingripande framstå som inhumant. Ordningen skapar också handläggningsproblem för domstolar och åklagare. Enligt motionären bör de absoluta preskriptionstiderna överensstämma med de preskriptionstider som enligt vad ovan sagts gäller i de fall häktning eller delgivning av stämning inte kommer till stånd. Utgångspunkt för beräkningen av tiden bör emellertid vara dagen för delgivning av åtalet i stället för dagen för brottets begående. Motionsyrkandet innebär att brottsbalkens preskriptionsregler skall ändras i enlighet härmed.

Skälen till att lagen genom bestämmelser om åtalspreskription föreskriver ansvarsfrihet sedan viss tid förflutit är flera. Ett är att det från allmänpreventiv synpunkt inte har ansetts lika angeläget att brott som begåtts lång tid tillbaka blir bestraffade som att så sker med brott som ännu är aktuella i människors medvetande. Ett annat skäl är att det ansetts önskvärt att den som efter ett brott en längre tid förhållit sig väl inte skall behöva riskera att den existens han byggt upp åt sig går till spillo på grund av lagföring för brottet.

Ju allvarigare brottet är, desto mindre starka är skälen för preskription. Preskriptionstiderna har därför som framgår av det föregående bestämts med hänsyn till brottets svårhetsgrad. Delade meningar kan självfallet råda om hur långa dessa preskriptionstider lämpligen bör vara. I fråga om de s. k. absoluta preskriptionstiderna, som motionen närmast gäller, har emellertid vid utskottets remissbehandling av motionen samtliga remissorgan rest invändningar mot det nuvarande regleringen. Flertalet har också ansett att kriminalpolitiska och processekonomiska skäl talar för en omarbetning av reglerna.

Å andra sidan har pekats på att både domstolar och åklagare har åtskilliga möjligheter att komma till rätta med problemet, nämligen genom särskilda delgivningsåtgärder, påföljdseftergift, åtalsunderlåtelse och åtalsnedläggelse. Här kan också erinras om möjligheten att avvisa åtal när svårigheterna att inleda och genomföra rättegången är av sådan icke övergående natur att det praktiskt sett är utsiktslöst att få målet avgjort inom preskriptionstiden eller eljest inom överskådlig tid (se JO:s ämbetsberättelse 1975/76:108 f.).

Under remissbehandlingen har också erinrats om det samband brottsbalkens preskriptionsregler har med en rad frågor på främst kriminalpo-

litikens område vilka för närvarande är föremål för översyn eller särskilda överväganden. Härvidlag har pekats på brottsförebyggande rådets översyn av brottsbalkens påföljdssystem, utredningen om förmögenhetsbrotten, åtalsrättskommittén och den planerade översynen av rättegångsbalken. I flera remissyttranden har också uttalats att en utredning rörande preskriptionsreglerna bör ske i nordiskt samarbete. Viss tvekan har vidare yppats om lämpligheten av motionärens förslag att göra tidpunkten för delgivning av stämning till utgångspunkt för en ny preskriptionstid.

Med hänsyn till vad sålunda anförts är utskottet inte berett att nu tillstyrka att riksdagen uttalar sig för lagändring i enlighet med motionsförslaget. Starka skäl av såväl kriminalpolitisk som processekonomisk natur synes emellertid tala för att de absoluta preskriptionstiderna förkortas. Utskottet förutsätter att frågan därom tas upp till prövning i lämpligt sammanhang. Att för en sådan justering avvakta resultatet av det ovan berörda utredningsarbetet i hela dess vidd synes inte erforderligt. Behovet av nordiskt lagstiftningssamarbete får övervägas av regeringen.

Utskottet hemställer

att riksdagen avslår motionen 1975/76:349.

Stockholm den 28 oktober 1976

På justitieutskottets vägnar

ASTRID KRISTENSSON

Närvarande: fru Kristensson (m), fröken Mattson (s), herrar Polstam (c), Jönsson i Malmö (s), Petersson i Röstånga (fp), fru Bergander (s), fru Andersson i Kumla (s), herrar Winberg (m), Pettersson i Helsingborg (s), fru Wiklund (c), fru André (c), fru Johnsson (c), herr Segerstedt (s) och fru Mårtensson (s).

